

fuldstændig Afkomst til at gjøre denne Disposition, saa maa jeg, efter hvad jeg har anført, paa det Bestemteste modsigge den meget ærede Minister. Man siger, saaledes som Sagen foreligger, have vi ikke den fornødne Kjendskab til det Hele, lad os derfor opsætte den til siden; men, mine Herrer, dersom Finantsudvalget nu vilde forbigaa dette Spørgsmaal, vilde det være ubilligt at rejse det siden. Dersom man ikke tager det strax, som det foreligger, efter at man er bleven opmærksom derpaa, kunde Ministeren beklage sig og sige: hvorfor kom I ikke itide med det, da var det jo muligt, at jeg endnu ikke havde taget Dispositionen anderledes, end at jeg dels kunde søge den ændret og dels faae Resten afgjort ved en Bevilling; men det gaar efter min Formening ikke an med disse Forhandlinger i frist Minde paa denne Maade at forbigaa dette Spørgsmaal, uden at Bevilingsmyndigheden hævder sin egen Ret. Altsaa, ved Vedtagelsen af Vædringsforslaget under Nr. 44 hævder man bestemt den juridiske Berettigelse til Bevarelsen af Theatrets Overstud, saaledes som det var den 30te Juni 1873, og saaledes som det med Tillæg af Overstudet fra Driften i 1873—74 vil blive den 30te Juni 1874, og det Indgreb udover Driftsudgifterne, der kan være gjort deri, maa være Gjenstand for en ganske anden Forhandling; men Finantsloven har Intet anerkjendt i denne Henseende. Saaledes maa Vædringsforslaget under Nr. 44 utvivlsomt være at forstaa. Det undrer mig derfor ogsaa, at den ærede Minister dels saa bestemt kunde udtale en anden Opfattelse og dels næsten lød, som om det Hele ikke var overveiet fra Udvalgets Side; ja, det er meget omhyggeligt overveiet. Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 46, skal jeg først kortelig gjentage, at der deri ganske vist ligger fra Heltallets Side udtalt en bestemt Modbydelighed for Skuffesystemet, altsaa en Uvillie mod den Slags Regnskabsførelse, hvorefter man tager af den ene Kasse og lægger i den anden o. s. v.; men dernæst skal jeg bemærke, at Hovedprincippet af dette er, at man ikke vil, at Kommunitetets Midler skulle anvendes saa langt bort fra deres Formaal, som det vilde være derfor at bygge en Museumsbygning i den botaniske Have, thi det er et Statsformaal, som, hvis det er fornødent for Universitetet — og det benægter jeg ikke, jeg nævnte udtryffeligt, at det kunde vi ikke komme fra — maa have et Statstilskud tilfølgende. Der er ikke Tale om Tryk paa nogen Interesse, som bør fremmes gennem Universitetet — paa ingen Maade —, men der er Spørgsmaal om at drage de fornødne Midler for dets Existens dertil fra Skatteyderne og ikke fra Kilder, som efter tidligere Fundatser ere henviste til at bruges for en bestemt Del, nemlig den uformuende Del af Samfundskredsen. Med Hensyn til selve Forslaget skal jeg bemærke, at det er noget Nyt. De ville foragtes lede efter noget til dette For-

slag Svarende i den nuværende Finantslov, der staar Intet om Tilskud fra Kommunitetet til Universitetet. Naar det er udregnet i et ikke afrundet Beløb af Rigsdaler og Skilling, saa tyder det paa, at det er ligesom noget juridisk Bestemt, der ikke kunde taale Forandring igjennem Finantsloven. Dersom man imidlertid antager det, vilde det være fuldstændig forkert. Det er af den Slags Poster, som Finantsloven — man tillægge denne saa ringe Betydning, man vil — særdeles vel kan hamle op med. Den ene Del af dette Beløb skriver sig ikke blot fra 1844, men endogsaa fra 1836 og tidligere og angaar Erstatning for den norske Studiefkat, Bidrag til den botaniske Have, til Universitets Bibliothek, til nogle temporære Lønninger og til en ekstraordinær Husleie-Understøttelse, altsaa Forhold fra et ganske andet Omraade. Hvad vil Bidrag fra Kommunitetet til den botaniske Have sige nu, efter at Staten har givet 21 Edr. Land og flere Hundrede Tusinde Rigsdaler til Anlæg af den botaniske Have, og Kommunitetet deraf har bidraget saa Meget, at langt mere end Renten af dette Beløb vil svare til 3,000 Rd. Og nu Erstatningen for den norske Tiende? En lignende Understøttelse til Universitetet den Gang direkte fra Statskassen; men man var saa fornuftig at lade det svinde bort i 1851 og siden i Halvtredserne, da man fandt det naturligt, at saadanne Smaainger, som Bidrag fra Postvæsenet og deslige, kunde skæres bort ved Finantsloven. Det er en Selvfølge, at hvad Finantsloven har skåret bort iifor, kan den ogsaa skære bort iaar, men det vilde være latterligt at henholde sig til en gammel Bestemmelse af 1844 nu i 1874, naar man ikke anerkjender Hensigtsmæssigheden af denne Postering. Den anden Del er det saakaldte faste Bidrag; om det er 10,000 Rd., 15,000 Rd. eller hvad man vil, er ligegyldigt; thi det er bevilget ved Resolution indtil videre, ikke anderledes. Det er havet, forhøjet og nu atter havet. Vi kunne naturligvis bevilge de 10,000 Rd. paa Finantsloven, men ikke med Hensyn til nogen som helst Resolution eller Sligt; thi de tidligere bestaaende Resolutioner ere hævdede. Sagen, set formelt, vil det efter min Opfattelse være Konstens at gaa ind paa just dette Beløb og give ganske Pergamentsblade nogen Betydning over for Finantsloven, som de ikke have, og nedsatte os og vor Bevillingsmyndighed paa en Maade, som er upassende. Vil man yde et Tilskud af Kommunitetet, saa tag en rund Sum, uden at se tilbage paa slige Ting, og vil man yde af Statskassen, saa foreslaa man det — da har man en bestemt Basis —, og vil man ikke gjøre det iaar, udelukker man ikke derved Statskassens Bidrag siden, naar Omstændighederne kræve det. Underbalancen kan dækkes ved Salg af Papirer til Dagens Kurs til andre Fonds, som have Overstud, saa de fornødne Midler til Dækning af Udgifter ville